

tárt, / Isten megáldjon, hajnalos falucska. / Szálljon áldás a vén parókiára / s akiből ittam, rád is, régi kút: / kinek e földet itt kell hagyni máma, / sirassátok meg a bolond fiút.” Aztán visszaült a Daciába, és tovább-

indultak Kamilla nénivel, mert várta őket egy maroknyi gyülekezet valahol a hegyeken túl, akik már régóta lelkész nélkül voltak. Várták, hogy lelkészük legyen, várták az új embert.

PAYER IMRE

A fecskék és a kőbárány

*Mint kamikazék, zúdulnak a fecskék
az utcáról az óvó kapualjba,
így fut a kőbárány, hátracsavarja
fejét, figyel, tekintetek rejtsék
az ódon templomfalon,
figyeli sebét és az üldözőit,
a mozdulatlan rohanásba von
látásokat, tekintetmorajba sző itt
és most időket visszasugározva
– zúgó csapatban űrült madarak –
újra visszaosztja
őket a térre, s ami megmarad...*

*Mi maradt még? Ugyan... Mi vár más?
A világtalan téren a kiáltás.*

A fehér sáv

*Várom villogó vonalon,
a Teremtésbe lessek, ha van Isten.
De ez nem az a keskeny sáv,
ahonnan feltárulna. Egy másik
közegben vagyok, szűk belátásban.
Feszítő-fehér fázisban,
mikor kilépek, menekülök.
Némán villog, mint adáshibás képernyő.*